

El telèfon va sonar quan ja començava a endreçar la taula. Un instant després va aparèixer el número de recepció.

—Sergi, et passo una consulta. Demanen parlar amb un tècnic. Diuen que és urgent.

—D'acord Carles, passa'm.

Vaig despenjar.

—Hola, soc en Sergi, digui'm.

—Perdona que truqui a aquesta hora...

Vaig mirar el rellotge. Passaven cinc minuts de dos quarts de set.

Feia ben poc que havia acabat el màster. Després de buscar feina durant unes setmanes vaig veure una oferta d'Enginyers BCN: buscaven un enginyer júnior, amb poca experiència però amb ganes d'aprendre. Vaig presentar-hi la candidatura i, quan em van comunicar que m'havien seleccionat, vaig sentir aquella barreja d'il·lusió i respecte que acompanya tots els inicis.

Les primeres setmanes al Departament de Serveis Tècnics eren un aprenentatge constant. Cada expedient era diferent, cada consulta m'obligava a descobrir una normativa nova i cada resposta era una oportunitat per aprendre dels companys que feia anys que hi treballaven. Aquella tarda, però, només érem dos al despatx. El company que sempre tenia davant i que s'havia convertit, gairebé sense voler-ho, en el meu primer referent, acabava de marxar. Els altres membres de l'equip treballaven a distància. Per primera vegada, el silenci del despatx em va semblar més gran de l'habitual.

El col·legiat em va explicar el motiu de la trucada. Estava preparant la tramitació d'una bugaderia d'autoservei i havia arribat a un punt en què dues interpretacions normatives el portaven per camins diferents. No buscava que algú decidís per ell. Necessitava un criteri fonamentat per continuar treballant amb la tranquil·litat d'estar fent les coses bé.

Quan va acabar, li vaig demanar si em podia donar uns minuts. Vaig obrir la normativa, vaig recuperar alguns criteris interns i vaig començar a comparar els dos textos legals que regulaven aquell tipus d'activitat. A mesura que llegia, anava prenent notes al marge d'un full. En un moment determinat vaig aixecar la vista gairebé per inèrcia. La cadira del meu company era buida.

Fins aleshores, davant qualsevol dubte complicat, el primer impuls sempre havia estat aixecar el cap. Aquella vegada no. Vaig tornar a la pantalla i vaig continuar llegint.

Al cap d'uns quinze minuts ja tenia clar el criteri. Vaig redactar la resposta amb calma, rellegint-la abans d'enviar-la. No em preocupava escriure un correu impecable; volia estar segur que el que hi deia tenia sentit. Vaig prémer "Enviar". Vaig apagar l'ordinador. I vaig marxar cap a casa.

No recordo què vaig fer en sortir de la feina aquella tarda. Però sí que recordo perfectament què em rondava pel cap de camí a casa: per primera vegada, algú que no em coneixia havia posat la seva confiança en el meu criteri professional.

Unes setmanes després el recepcionista em va tornar a passar una trucada. Només sentir la veu vaig saber qui era. No em demanava cap aclariment. Només volia explicar-me que havia pogut continuar la tramitació sense cap problema i donar-me les gràcies pel temps que havia dedicat a estudiar el seu cas.

La conversa va durar menys d'un minut. Quan vaig penjar, vaig mirar instintivament la taula que tenia davant. Aquell matí el meu company ja hi era, concentrat en la seva feina, com sempre. No li vaig explicar la trucada. No calia. Ens vam mirar durant un instant i vaig tornar a la pantalla.

Potser ell no ho sabia, però aquella mirada em va fer adonar que alguna cosa havia canviat. Fins aleshores, quan em trobava davant d'un dubte, buscava una resposta en els altres. Aquella tarda havia hagut de buscar-la jo. I, sense fer gaire soroll, havia descobert que començar a exercir una professió també consistia en això: aprendre a

sostenir, encara que fos per uns minuts, el pes d'una resposta que algú altre havia decidit confiar-te.

Des d'aleshores he continuat aprenent. Suposo que aquesta és una de les poques coses que no canvien mai. Encara hi ha normes que he de tornar a llegir, qüestions que em fan dubtar i respostes que necessiten una mica més de temps. Però recordo aquella tarda amb una mena d'afecte particular. No perquè fos una consulta extraordinària, ni perquè tingués una resposta especialment difícil, sinó perquè va ser la primera vegada que vaig entendre que, darrere d'una consulta tècnica, gairebé sempre hi ha algú que espera poder continuar endavant amb una mica més de seguretat.

I potser és això el que vol dir, en el fons, començar a ser enginyer: acceptar que no sempre tindràs la resposta a mà, però saber que, d'una manera o altra, hauràs de trobar el camí per arribar-hi.